

Det, der bliver.

Herrns Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Græd ikke!
Luc. 7, 13.)

Naar Jesus trøster Enken i Nain med sit „græd ikke“, saa følges det fra hans Side med, at han ophæver Aarsagen til hendes Graad.

Mennesker kan ogsaa sige det, den ene til den anden: Græd ikke, og mene det som en Trøst; men naar det gaar som længst, er det dog kun blevet en Sympati, en Medfølelse; thi ophæve Aarsagen til et andet Menneskes dybeste Sorger kan vi slet ikke. Det bedste, den ene i saa Tilfælde kan gøre den anden, er at lede dem til Jesus.

Hvad var der her i Vejen, da Jesus talte sit: „græd ikke“? Jo, en Enke fulgte sin sidste Hjælp, Haab og Trøst til Graven. Men saaledes gaar det ogsaa i aandelig Henseende. Først naar et Menneske har opbragt alt sit, al sin Egenretfærdighed, al Prøven-Styrke med Loven, al Oparbejden og Følelsen med Taa- rer og inderlige Bønner, al Ret- troenhedens Overbevisning — alt sat til, og det kun er blevet værre med det Menneske — se, da er Stunden kommen, at Jesus kan træde til og sige til den paa sig selv fortvivlende Sjæl: „Græd ikke!“ Hvad, vil nok saadan en Sjæl sige, maa jeg ikke græde, jeg, der har forsøgt alt og er kun kommen dybere ned, længere bort! Jeg forsøgte at blive varm og blev kun mere kold; ihærdigt arbejdede jeg paa mit Hjerter for at faa det til at føle ydmygt og bøjeligt, og det er bleven trodsigt eller forsagt; jeg har sat hele min Villie ind paa at skulle leve helligt og rent, og min Lyst staar til Verden, og visse Syn- der er værre end før. Jo, jeg maa nok græde, jeg, som kun har Fortabelsen i Vente.

Men atter lyder det fra Jesus: Græd ikke! Og saa rører han ved dette Menneskes hele „Ligtog“ — saa alle disse „Bæ- rere“, Villien, Forstanden og Fø- lelsen, maa staa stille. Hvilket underligt Øjeblik i et Menneskes Liv! Hvad betyder dog dette „stille“? Mon det er Stilheden, der bebuder den sidste store Storm, der sender mig ind i Fortabelsen? Men snart lyder Jesu Røst igen — og denne Gang til den døde, d. e. til det Menneske, som føler sig „død i Synder og Overtrædelser“: „Jeg byder dig staa op!“ Underlige Ord! Underlige Virkning! „Den døde rejser sig op“ — og, o Under, „begynder at tale!“ Tale, vel først til Jesus med Tak for Livet.

Det var et Forvandlingsunder. Det Under fra aandelig Død til aandeligt Liv forgik i sin Tid med Peter og Paulus, med Au- gustin og Luther og er siden hin Dag, da Jesus sagde: „Græd ikke“, foregaaet med Millioner og atter Millioner. Men, men er det foregaaet med mig og dig, kære Læser? A. R.

Et Ord for Hedningemissionen

Ærede Redaktør af Danskere!

Med Deres Tilladelse vil jeg gerne faa Lov til at indlægge et godt Ord for Hedningemissionen, Japanmissionen i Særdeleshed. Der har vi jo 3 Præster i Arbejde.

Saa vidt jeg har forstaaet, gaar Danskere jo til Japan og bliver læst af vore Missionærer, derfor først et lille Ord til Dem, Pastor Winther, Nielsen og Bach — Tak fordi De gik ud, og Tak fordi De skriver i Danskere om Arbejdet, om Folket og om Mulighederne derude. Uden dette vilde vi herhjemme sidde rolige og ubekymrede om alt der-

ude. Troen kommer derved, at vi hører, og i dette Tilfælde kan vi sige, at Interessen kommer ved, hvad vi læser i Danskere, og hvad vi ellers hører. Det er da Tilfældet med mig, det rykker i mig hver Gang jeg læser Deres Breve, og det bliver til Bøn, at Herren vil gøre vore Hjerter rigtig varme for hans egen store Sag. Guld og Sølv hører jo Herren til, og gid det mere maatte blive brugt til at fremme hans Gerning baade herhjemme og i Hedningelandene.

Det var med stor Glæde, at jeg i Dag læste Stykket i Danskere om, Obuchis Uddannelse; hvor glædeligt, at det første aar- lige Bidrag er subskriberet til at holde ham paa Skolen for; jeg vil ogsaa gerne faa Lov at være med, med \$5 om Aaret.

Men hvad jeg egentlig tænker paa med denne Henvendelse er Kvindeforeningernes Hedningemissionsforbund her i Pacific Kreds. — Vi er ikke alle med, og vi vilde gerne have eder alle med; er det ikke Herrens egen Gerning? Og er det ikke en velsignet Forrettighed at være med? det er ogsaa vor Pligt; men jeg ser heller paa det, som en Forret, er det dog ikke en uendelig stor Naade at faa Lov til at være med i Herrens Gerning? Naar vi nu ikke selv kan gaar og fortælle Hedningerne, at Jesus elsker dem og har købt dem til Gud med sit dyre Blod, saa lad os dog være med at holde Deres Hænder oppe, som er gaaet ud. Hvis nu alle Kvindeforeninger var med, ikke blot i vor egen Kreds men hele Samfundet over, saa kunde Pastor Bach faa bygget saadanne Lokaler, som behøves til Arbejdet og Huse til vore Missionærer at bo i, Pastor Nielsen kunde faa Byggegrund og hvad andet, som er nødvendigt, for at Arbejdet kan drives som det burde. Saa vidt jeg husker mangler Mrs. Nielsen ogsaa Søndagsskole Lokaler.

Er der ikke nok at gøre herhjemme i vort eget skønne Land med vor egen kære Kirke, vor Kredsmission, Indianermissionen, Utahmissionen, Sanatoriet i Brush med Gamlehjemmet, Børnehjemmene, og Skolesagen? Jo vist, der kan ogsaa nok gøres meget mere end der bliver gjort. men det hindrer ikke, at vi ser Hedningernes Nød og Trang til en levende Frelser og forsøger at komme dem til Hjælp. Og her vil jeg tilføje, hvad jeg tror er „Faktum“, nemlig at de, som tænker paa Hedningernes Nød og søger at være med til at bringe Livets Ord til dem, de er ogsaa de bedste Missionærer i deres eget Hjem, deres egen Menighed, Kvindeforening, forsøger at hjælpe Deres egen Præst i hans ofte vanskelige Gerning. Er det ikke saa, da maa vi hellere standse det hele. Tank om jeg var med i alt Arbejdet for Guds Riges Udbredelse, gav alt hen jeg ejede, men ikke selv havde givet Jesus mit Hjerter helt og fuldt og forsøgte at faa mine egne kære med, ja da var jeg værre end en Vantro; 1. Kor. 13 Kapitel viser dette tydelig nok. Ja, men der er da saa mange dyrekøbte Mennesker herhjemme, som endnu ikke er frelst. (ak ja, gid det ikke var saa) ja som aldrig kommer og hører Herrens Ord. Skal jeg da ikke først have dem med? Vil de komme? Ved de ikke, at Guds Ord forkyndes baade her og der og at det forkyndes i Aands- og Krafts Bevisning; men de kommer ikke, og mange hører Ordet Aar ud og Aar ind og er endnu ufrøst. Naa ja, jeg ved nok, vi kunde gøre meget mere, end vi gør, og nøde dem at komme, og lad os gøre det bedre herefter; Natten kommer, da ingen kan arbejde, lad os benytte Dagen.

Men det er Herrens Villie, at vi, hans Børn, skal bringe Evangeliet til Hedningerne. Tank engang paa Paulus; var der ikke Jøder nok, som ikke havde taget imod Jesus til Frelse, hvor for gik saa Paulus til Makedonien? Fordi Herren kaldte ham

derover, og han vilde ikke være udydig; tør vi? Ja, Paulus kunde blevet udydig til sin egen Skade, men Herren vilde have kaldt en anden. Vi kan ogsaa være udydig til vor egen store Skade, men Herren vil kalde andre. O, at vor kære lutherske Kirke maatte staa som den første i Rækken ogsaa naar det gælder vore Hedningemissioner. Dørene er vidt aabne, o lad os gaa ind, den enkelte og som Samfund; det give Herren.

Saa vil jeg slutte for denne Gang; tænker, vor Finanssekretær vil give os nogle Oplysninger i Danskere om vor lille For- ening. Saa i Dag, der er kvit- teret for \$36 til A. Muto. Det er jo Navnet paa vor Missionær; maatte vi faa megen Glæde af ham; det vil ve bede om. Saa en kærlig Hilsen til Pastor og Mrs. Winther, Pastor og Mrs. Nielsen, Pastor og Mrs. Bach, og saa til vor dygtige, hensynfulde Redaktør af Danskere.

Margrethe Gørtz,
Route E., Box 152,
Fresno, Calif.

Brev fra Fru Bittmann.

Kære Venner!

Der er gaaet en lang Tid, siden jeg sidst skrev til vore danske Venner i Amerika, og da jeg har Tid i Aften, vil jeg benytte Lejligheden til at lade Dem høre lidt fra os.

Vore Tanker gaar ofte tilbage til de Uger, vi tilbragte i Amerika, og vi mindes med Tak, hvad vi mødte hos vore danske Venner paa de forskellige Steder, hvor vi gjorde Ophold.

Krigen har jo gjort, at en Del af de danske Missionærer er rejst ud eller hjem over Ameri- ka, men for Fremtiden vil den almindelige Rute jo atter kunne bruges, og da den som bekendt er baade billigere og hurtigere vil vore Besøg næppe blive saa hyppige mere.

Det er forunderligt at se, hvor Influenzaen — der i Danmark kaldes den spanske Feber, her Bombayfeber og muligvis i Amerika et tredje Navn — har raset saa at sige over hele Verden. Nu er den aftaget stærkt her, selv om der endnu er en Del enkelte Tilfælde. Der har ogsaa i den senere Tid været ikke saa lidt Kolera her i Byen. Forleden Nat blev vi vækket ved, at vor Hestepasser kom og bad om Medicin til sin lille fireaars Dreng, der var blevet heftigt syg af Diarrhe og Opkastning. Vi gik saa ned for at se, hvor alvorligt det var, og jeg var straks klar over, at det var Kolera. Det eneste, der var at gøre for at redde Barnets Liv, var at faa ham ind lagt paa Kolerahospitalet, og Forældrene gik omsider ind paa, at han kom derhen, mod at jeg lovede at tage med.

Saa snart vi kom derhen, kom Barnet under Behandling, fik Saltvandsindsprøjtning i Blodet, og det varede ikke længe, før han følte sig lidt bedre, og det er stadig gaaet fremad siden da. Det er en stor Ting, at vi har et saadant Hospital, og efter at Saltvandsindsprøjtningerne er blevet indført, er Dødeligheds- procenten paa Hospitalet kun ca 8 pCt, efter hvad Lægen der fortalte mig.

Vort egen Missionshospital i Tirukovilur staar desværre lukket for Tiden, da vor Læge Frøken Hoffmann har faaet Tuberkulose. Hun er i Bedring, men hun skal jo være helt stærk, før hun kan tage det i høj Grad anstrengende Arbejde, som Lægemissionær op igen. Vi synes, at vi saa daarligt kan undvære hende i Arbejdet, og vi beder om og tror, at Herren atter vil give hende Kræfter til at tage Arbejdet op i hans Vingaard.

Vi er lige kommet hjem fra vor aarlig Konferenc, der i Aar holdtes paa Hospitalet i Tirukovilur, der desværre som ovenfor nævnt staar tomt i Aar og adskillige Sager Arbejdet vedrørende blev drøftet, og desuden var der jo Lejlighed til Samvær, baade naar vi i Flok

samledes ved Herrens Bord, og naar man gik en Tur og talte sammen to og to. En savnede vi usigeligt dernede, og det var Fru Anna Andersen. I Fjor var hun med med Liv og Sjæl, men i Foraaret blev hun efter at have plejet nogle Børn fra Kost- skolen, der havde Kopper, selv angrebet og døde efter faa Dages Sygeleje. Nu er hun hjemme hos Gud, men her savnes hun af danske og ikke mindre af indiske Venner. Ved Konfe- rencen, er der Lejlighed til at faa Overblik over Arbejdet, og man føler da, maaske mere end ellers, hvor meget vi har at sige Gud Tak for. Vi lever i en Ud- viklingstid, hvor alt forandrer sig og gaar fremad, maatte vi Missionærer kunne følge med og staa som dem, der altid i Ord som i Gerning er Jesu sande Dis- ciple, der gaar i hans Fodspor, thi enten vi møder de intelligente højt dannede Indere, der har studeret Østens og Vestens Vis- dom, eller de i Verdens Øjne fattige og ringe, saa trænger de alle til Jesus som deres Frelser.

Dyrtiden har været og er slem, alle de mange med de smaa Lønninger i Missionens Tjeneste og maaske endnu mere udenfor, lider usigeligt derunder. Vi staar atter og atter overfor Tilfælde, hvor man synes, man burde hjælpe, men ikke kan, og som en af de danske herude skrev forleden Dag: „Det er svært, naar man selv hver Dag kan spise sig mæt, at staa overfor dem, der saa at sige aldrig kan gøre det og fortælle dem om Guds Kærlighed, uden med det samme at kunne gøre noget for at lindre deres Nød.“ Men det er jo ikke alene i Indien, at Dyrtiden hviler som et Tryk, selv om den for de mange fat- tige føles stærkere, men det er jo over hele Verden, og det vil sikkert tage Tid, før alt kommer i den gamle Gænge igen.

Her i Madras haaber vi paa, nu da Krigen er forbi, at faa taget fat paa at bygge vort Hos- tel til Studenter, og Konferen- cen anbefalede det stærkt til Be- styrelsen, men det er jo dyrt at bygge, og vi har endnu ikke de nødvendige Penge, saa vi venter spændt paa at høre, hvad de siger hjemme i Danmark.

Til Slutning vil jeg gerne si- ge hjertelig Tak til alle Dem, der har skrevet til os, samt en kærlig Hilsen til alle vore Ven- ner fra min Mand og Deres i Herren forbundne

Helene Bittmann,
Danish Mission, 38 Broadway,
11, 2, 1919.

Et Pinsevejr i Danmark, Wis.

Pinsevejr ved Midfaste er jo ikke almindeligt, og jeg tænker derfor, det vil glæde andre at høre som et rigtigt Pinsevejr, som vi havde Midfaste-Søndag. Jeg tænker ikke her paa det dej- lige Solskin og afvekslende Regn, som vi har været velsignet med; men paa det Aandens Pinsevejr, som de havde den første Pinse- dag, da der blev lagt tre Tusin- de Sjæle til Menigheden. Hvilken Glæde det maa have været for Menigheden! Vi fik en Smag af samme Glæde, da vi Søndag Eftermiddag Kl. 2 samledes i Menighedens Kirke for at over- være en Daab og Konfirmation af 37, der aflagde den gode Be- kendelse og sluttede sig til Me- nighederne. Fem af disse opto- ges ved Daaben, de 32 ved Kon- firmation; disse var alle voksne Mennesker, 20 Kvinder og 17 Mandspersoner i forskellige Aldre, gifte og ugifte, nogle havde ved Forældres Ligegyldighed og Forsømmelse aldrig været døbt, andre af samme Grund ikke kon- firmeret, andre ved blandede Æg- teskaber mellem Lutheraner og Katolikker og ikke rigtig hørte hjemme noget Steds; som nu alle ved Aandens Paavirkning og Pastor Olsens Vejledning beslut- tede sig til at blive Medlemmer af vor lutherske Kirke. En Del af disse vil tilhøre den ny-orga- niserede Menighed i Danmark By og nogle til Trefoldigheds Menighed. Jeg ved ikke, om Læ-

serne kender til, at der er dan- net en ny engelsk luthersk Me- nighed i Danmark By. Pastor J. K. Jensen havde gjort et forbe- redende Arbejde der, mens han var Præst for Trefoldigheds Me- nighed, men det var ikke skre- vet i Stjernerne, at han skulde faa fuldført det; men det har sikkert baaret sine Frugter, saa det var lettere nu at faa Menig- hed organiseret. Den nye Menig- hed vil foreløbig afbenytte den nye Banks Auditorium ved si- ne Gudstjenester, indtil den bli- ver i Stand til at bygge Kirke.

Alt ved denne Højtidelighed foregik paa Engelsk efter vor lutherske Kirkes Ritual: Efter Daaben og Konfirmationen knæ- dede disse atter for Herrens Alter og modtog Herrens Lege- me og Blod til en Besegling af Pagten. Det var en højtidelig Stund baade for Deltagerne og for Menigheden. Vi ønsker Dem alle Herrens Velsignelse og by- der Dem et hjerteligt Velkom- men.

H. P. Andersen,
Fra Pacific Kreds.

„Bedre sent end aldrig“ si- ger jo det gamle Ord, og denne Tanke maatte vi herude i Paci- fic Kreds give vor fulde Tilslut- ning med Hensyn til vort Kreds- møde i Aar; thi sent blev det, før vi fik Lov at samles. Som Regel har vi det i Oktober, og til den Tid, var det ogsaa be- stemt og tillyst i Bladene; men saa kom Influenza Epidemien og vi maatte udsætte Mødet fra Ok- tober til November — fra No- vember til Januar — og fra Janu- ar til Marts; men saa fik vi et godt og velsignet Møde med godt Vejr, mange Folk og me- gen Naade fra Herren.

Det var Onsdag Formiddag Kl. 10, den 5. Marts vi samle- des i Pella Menigheds hyggelige Kirke i Selma til Aabnings- Gudstjeneste. Stedets Præst, Karl M. Hansen, tjente ved Alteret, og Pastor O. R. Olsen prædike- de over Ordene i Mark. 4, 26—29. Alvorligt og inderligt blev der sagt til os: „Agter paa, hvem I hører“; thi skal der blive Vækst, og Frugten tjenlig, saa vi skue fremad med Haab om en velsignet Høst, da maa Ord- det ikke alene blive hørt men bevaret i vore Hjerter. Derfor skulde vi vogte os for den Fare at give en Del af det, vi hører, til den ene og en anden Del til den anden og saa paa den Maa- de ikke faa det anvendt paa os selv.

Derefter erklærede Kredsfor- manden, Pastor A. H. Jensen, Pacific Kreds' 14de delegerede Møde aabnet i den treenige Guds Navn, og Pastor Hansen bød velkommen.

Om Eftermiddagen samledes vi til Forretningsmøde. Af stem- meberettede var der ankom- men 11 Præster, 7 Delegater og Kredskassereren. Senere kom der 2 Delegater, saa vi var ialt 21. Vi havde tillige den Glæde at have 3 af vore gamle Præster iblandt os, nemlig P. J. Øster- gaard, L. Johnsen og S. John- sen. I Kredsformandens Indbe- retning var der meget, vi kunde glæde os over, og som vi er Her- ren inderlig taknemmelige for: Der var Fremskridt i Arbejdet baade i Menighederne og paa Missionspladserne, og en stor Of- fervillighed til Herrens Sag ba- de i Kredsens og i Samfunds- og Ydremissions-Virksomhederne havde vort Folk lagt for Dagen. Dette er i Særdeleshed glædeligt, naar vi betænker, hvorledes na- tionale Opgaver og Verdenskri- gen har optaget Sindene og stil- let sine Krav — og der stod vort Folk ikke tilbage — men til Trods derfor blev Gerningen i Herrens Vingaard iblandt vort Folk ikke glemt, hvilket Kasse- rerens Rapport noksom vidne- de om: Kassebeholdning Okt. 31, \$288.59. Indtægt i Kredsaa- ret (Samfundsbidrag iberegnet) \$2,799.82. Ialt \$3,088.41.

I Børnehjemskassen: Kassebe- holdning Okt. 31, \$375.38, Indtægt i Kredsaa- ret \$553.70. Ialt \$661.01. Samlet Indtægt i begge Kas- ser \$3,749.42.

Det maa kaldes godt og glæde- ligt i en lille Kreds. Herren vel- signe de kære Givere derfor! Men ved Siden af det glædelige i Formandens Indberetning var der ogsaa Toner, der manede til Alvor. Vedrørende hele Sprog- sagen skriver han saaledes: „Her- ren stillede os over for store Vanskeligheder, saa vi lidt ef- ter lidt droges ind i Malstrøm- men. Vor kære Kirke — lille vel iblandt de store, men dog le- vedygigt — fik sin Del deraf. Vi her i Vest maatte ogsaa med og mærkede Tidens Ugunst: Krigsiver og saakaldt Patriotis- me optog Sindene, Uroen kom inden Døre, saa vi vanskelig kunde faa Stilhed endog i Hel- ligdommen. — Engelsk og En- gelsk var idelig paa Dagsorde- nen, og stundom maatte vi spør- ge: Herre, vor Gud, er der end- nu mon Plads for os som Seraf- deling af Guds store herlige Kir- ke? — Gud give os Visdom og Naade til ydmygt men fast at staa for de stærke Vinde; thi Herren har sikkert endnu en rum Tid en Gerning for os under Dobbeltefanen her i Folkenes store blandede Skare. Vi takker Gud for vort store, kære Ameri- ka, og vi vil med Troskab tjene det; men vi kan ikke give Af- kald paa det, Gud os gav der- hjemme i vore Fædres Land.“

Ja, Preusseraanden er ogsaa naaet helt her ud til Stillehavet. En lang Tid hørte vi kun Bul- deren fra den anden Side Bjer- gene; men endelig kom det os lige ind paa Livet.

Vi blev oplyste om under Mø- det, at et Forslag er paa Vej til Senatet saalydende:

„It is unlawful to conduct any exercises of a religious or secu- lar nature, or to address a pub- lic gathering in the State of California in any other than the English language; provided, how- ever, that this section shall not be construed to apply to the ritualistic portion of any religio- us service. Any person violat- ing the provision of this section shall be deemed guilty of a mis- demeanor.“

Paa Grund heraf vedtog Kreds- ens følgende Resolution:

„We, the Pacific District of The United Danish Ev.Luth. Church in America, in annual convention assembled, do here- by respectfully inform the Judi- ciary Committee of our State Legislature at Sacramento, Calif., now in session, that whereas:

There is, we understand, now a senate bill No. 191, introduc- ed by senator King, Jan. 20th, 1919 before you honored Com., that we loyal American citizens of California know that if said bill be enacted and becomes law it would be a very serious handi- cap and untold hindrance for our peaceful worship of God, and whereas:

We have many yet in our churches who came here in the latter part of their life and are not able to worship God except in their native language, and whereas:

We use English along with the Danish language in our churches we therefore kindly ask above mentioned Committee to consider our position, and we express our hope that we may continue to enjoy the free use of our language to such extent as is necessary for our religious worship.

Denne Resolution besluttedes overbragt ovennævnte Komitees Formand ved en Delegation bestaaende af Præsterne A. H. Jen- sen, O. R. Olsen og N. P. J. Nielsen.

Endvidere vedtoges følgende vedrørende Sprogsagen:

„I Henhold til Formandens Indberetning om de svære Kaar, der som et Tordenbrag væltede sig ind over vor Kirke i Aaret, der svandt, med Hensyn til kir- kelig Ret til at existere som dansk luthersk Kirkesamfund med Brug af saa meget dansk Sprog i hvert Tilfælde i vor kir- kelige Virksomhed, som er en Nødvendighed endog i en Over- gangsperiode udtaler Kredsens herved